

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

בהשגחה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

הסוד שגילה יהודי בערב פסח

יהודי השאיר הודעה בקו השגחה פרטית: לפני חג הפסח ראינו שאנחנו צריכים עוד הרבה מוצרים לחג. לקחנו שני דפים: על הדף הראשון כתבנו את כל הדברים שהקב"ה נתן לנו - בריאות, ילדים, דירה, נחת, משפחה. פירטנו גם מוצרים, עד שהדף פשוט לא הכיל את כל התוכן, והיינו צריכים לכתוב גם בצד השני.

לאחר מכן לקחנו דף נוסף, ושם רשמנו את הדברים שאנחנו רוצים לקבל. גם שם לא חסכנו, וכתבנו את כל מה שאנחנו רוצים, גם דברים שאפשר להסתדר בלעדיהם. ובטחנו בד', שכמו שהוא נתן לנו את הדף הראשון העמוס מכל טוב - כך ייתן לנו גם את הדף הזה.

כל דבר שכבר קיבלנו מהקב"ה, מחקנו מהדף השני והעברנו לדף הראשון.

היהודי מאריך ומספר איך לאט לאט התרוקן הדף השני ועבר לדף הראשון. גם דברים בעלי ערך רב הוא קיבל באופן פלאי.

רבי בונים מפשיסחא, כשהיה אומר את הפיוט שאומרים בסוף הסליחות "מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה הוא יעננו", היה מוסיף בסוף: "מי שענה לבונים הוא יעננו", וכך היה חוזר ואומר שוב ושוב. והוא הסביר, שהוא אומר להקב"ה: הרי אתה עזרת לי לפני שעה, לפני שעותיים, לפני יום ולפני יומיים, לפני חודש, לפני שנה ולפני שנתיים - תמיד ענית לי על כל צרכי, ובוודאי תענה לי גם עכשיו.

אם יהודי מכיר שמי שענה לו עד היום הוא רק אבא שבשמים, וכל מה שקיבל הוא רק מהקב"ה - זה הפתח לכל הישועות.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

המחאה בעיצומה של ברכת המזון

בבוקרו של אחד מימי חול המועד, מופיע בביתו של מרן הרב מפוניבז' לווה שמבקש לקבל הסכום האגדי שהפקיד בידיו של הרב...

"כבוד הרב, שמש אני בבית הכנסת שבעיירה הסמוכה. בני, שהיגר לפני זמן רב לארצות הברית, גויס שם לצבא, ונפל חלל במלחמת העולם. כעת קיבלתי הודעה שהצבא האמריקאי זיכה אותי בפיצויים בסכום גבוה ונכבד ביותר!"

"אני מאוד חושש", הנמיך האיש את קולו, "שאל ייודע הדבר בעיירתך, יקצצו את דמי המשכורת הזעומה הקבועה שלי. רוצה אני להפקיד את סכום הכסף בידי הרב, ואני מתיר לו להשתמש בו כראות עיניו, בתנאי שבכל עת שאבקש, אוכל לקבלו מיד."

קיבל הרב את סכום הכסף מידי של האיש, ולא התפלא כלל לגלות כי מדובר בסכום הכסף המדויק שעליו לשלם היום לבנק!...

חלפה תקופה והגבאי, אביו של החייל, בא לבקש בחזרה את הכסף שאותו הפקיד. היה זה בדיק באחד מימי חול המועד, שבהם כל העסקים היהודיים נעולים, ואין היכן ללוות כספים.

משהבחין בו הרב, נותר בביטחונו ובשללו, הוא קידם את האורח בשמחה ואמר: "הלא מדרך רחוקה מגיע כבודו. ייטול מר את ידיו, ונסב לסעודה לכבוד המועד!..."

נענה הלה ונטל את ידיו. ישב וסעד עם הרב לשעה של קורת רוח והתעלות.

הסתיימה הסעודה. הרב והאורח נטלו את ידיהם למים אחרונים, ופתחו בברכת המזון. הרב כדרכו כיוון בכל מילה ומילה בכוונה רבה ובמתינות.

משהגיע הרב לתיבות "ומכל טוב לעולם אל יחסרנו" - נשמעו לפתע נקישות בדלת. בפתח עמד הדוור העירוני, ובידו המחאה כספית שנשלחה היום עבור הישיבה. על פיסת הדף היה רשום בכתב יד גדול ובולט, סכום ההלוואה המדויק...

שמש רכה וחמימה האירה את שמיה של פוניבז', העיר החמישית בגודלה בליטא. שלושה נעימה עטפה את העיר התוססת. נהר הנביז'יס, שעל שמו נקראת פוניבז', ועל גדותיו היא עומדת, התפתל בנחת והמשיך לאורכם של מישורי מרכז ליטא, חוצה עיירות ונופים כפריים בדרכו אל נהר הניימן הגדול.

בניין הישיבה שהוקמה עם תום מלחמת העולם הראשונה, ושבראשה עומד רבה של העיר - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן, מתנוסס וניצב בהדרו. תלמידי הישיבה הנעלים חובשים את ספסליו, הוגים בתורה הקדושה בעמל ובחיות רבה.

לא הרחק משם ניצב ביתו של רב העיר וראש הישיבה, הלא הוא הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן. מאירות הם פניו של הרב, כדרכו תמיד, אולם בתוך ליבו פנימה קיננה דאגה.

היום הוא היום האחרון שבו אפשר לפרוע את הלוואת הענק שנטל מהבנק. מכתב ההתראה מונח על שולחן העץ, והאותיות הלועזיות זועקות מתוכו:

"באם הלווה לא יחזיר את הפירעון עד ליום הנקוב, תוגש נגדו תביעה משפטית פלילית, לצד קנס כספי גבוה ומאסר בפועל!"

חילול השם גדול מאוד עלול להיות בעקבות אי החזר ההלוואה לבנק. בנוסף לכך, הרב עצמו יהיה צפוי למאסר ולקנס גבוה - אבל, כסף אין.

רבי יוסף שלמה, מנסיכייה של נובהרדוק ממלכת הביטחון האדירה, יושב על כיסאו ועוצם את עיניו, ובניחותא שלא מעלמא הדין הוא משגן לעצמו שוב ושוב דיבורי אמונה ופסוקי ביטחון. "הקב"ה הכול יכול הוא המנהיג היחיד, ובידו להושיע כהרף עין..."

לפתע, דפיקות בדלת.

✧ שני בתים נאמנים ✧

מספר הרב בן ציון נורדמן שליט"א מחדרה:

בערב סוער וגשום במיוחד, קיבלתי שיחת טלפון. "שלום כבוד הרב", פתח הקול, "אפשר לבקש משהו בדחיפות?"

"תמיד אפשר לשאול", עניתי.

"אני מנהל אירועים. יש לנו עכשיו אירוע באולם, חתונה. באופן פתאומי, הרב שהתמנה מראש לסדר את הקידושין לא יכול להגיע. רציתי לשאול האם תוכלו להגיע לחתונה לסדר את הקידושין?"

"בשמחה, כבר אגיע", עניתי, ומיד התארגנתי לצאת אל הסופה שבחוץ. אמנם זה לא היה קל, היו לי תוכניות אחרות לאותו ערב, אבל היה לי ברור שאם הטלפון הזה הגיע אליי, משמע שזו שליחות שנועדה לי משמיים, לסדר קידושין בחתונה הזאת.

הגעתי לאולם ופגשתי במחותנים לחוצים, שרק ראו אותי ואורו עיניהם. מיד ניגשתי למלאכת כתיבת הכתובה, וידאתי את שמות החתן והכלה ועוד פרטים נחוצים, והנה בתוך כך מופיע בפתח האולם רבה של עמק חפר, הרב חן סידה, שהגיע במיוחד לסדר את הקידושין.

נדהמתי, מה קורה פה?! יש רב או אין רב?! ואם כבר דיברו עם רב אחר, למה התקשרו גם אליי? התרוממתי מיד, והצעתי לפנות את מקומי לרב החשוב.

התברר כי הרב שהוזמן מלכתחילה לסידור הקידושין, דאג בעצמו למחליף, ומנהל האירועים לא ידע על כך. עתה עמדנו שנינו, נבוכים איך לנהוג.

הרב סידה אמר לי מיד, "כיוון שכבוד הרב התחיל במצווה, מן הראוי שייסיים". אני מצדי אמרתי שכיון שהוא הוזמן על ידי הרב שהוזמן מראש, ייתכן שהוא קודם. אולם, בסופו של "ויכוח" הוחלט שאני אמשיך בסידור הקידושין, ואת הרב סידה יכבדו בברכות.

כך אכן היה. החופה התקיימה כהלכה, ובית נאמן הוקם בישראל. בדרכי לביתי ניסיתי להבין מה היה פה. בשביל מה הקב"ה סובב את העניינים כך שאבוא, ובמזג אוויר שכזה, כאשר כבר היה עוד מישהו שפניו מועדות לאותה השליחות בדיוק?

כעבור שבוע כבר הבנתי. בחור צעיר נרגש התקשר אליי ואמר לי, "כבוד הרב, בזכותכם נמנעה מחלוקת שיכלה לחבל בבניית בית בישראל".

"מה פירוש?" ביקשתי להבין.

"הייתי בחתונה לפני שבוע, כאשר הרב הוזמן לסדר קידושין", הוא סיפר, "וראיתי שהרב כיבד את הרב השני, ושני הרבנים קיבלו כיבוד מתחת לחופה".

"כן, כן", זכרתי היטב את האירוע.

"לקראת החתונה שלי הייתה לנו בעיה גדולה עם חלוקת הכיבודים. אני רציתי את הרב שלי לסידור הקידושין, ואבא של הכלה רצה את הרב של היישוב שלו. הגענו למצב ממש לא נעים, וחששתי מאוד ממחלוקת. לא רציתי לגשת לבניית הבית שלי עם התחלה כזאת. ואז ראיתי בחתונה שהרבנים עולים יחד לבימת החופה, והכול בכזה כבוד אחד לשני, שכבר ידעתי מה אעשה. התקשרתי לאבי הכלה, סיפרתי לו מה שראו עיניי, והוא הסכים כי נפעל

בדרך זו. שני הרבנים הוזמנו לחופה, כל אחד קיבל כיבוד אחר, וכך נמנעה עוגמת נפש גדולה".

הודיתי לחתן על סיפורו המרגש. עתה הבנתי איזו שליחות נועדה לי באותה ערב גשום. חשבתי שבאתי לסדר קידושין עבור חתן וכלה, ולא ידעתי כי באותם רגעים ממש מסתדרים הקידושין של חתן וכלה נוספים.

✧ הגבאי שכח ✧

מספר הרב יונה ב. ממודיעין עילית:

מזל טוב, מזל טוב! לחבר שלי נולדה בת, ברוך ד'. כשהוא בישר לי על כך, שמחתי איתו, איחלתי לו לגדלה לבן תורה, לחופה ולמעשים טובים, ושאלתי: "מתי אתה נותן לה שם?"

"מחר בבוקר", הוא אמר. זה היה בימי החנוכה, כך שהוא לא היה צריך לחכות דווקא לשבת או לימי חמישי או שני. מדי יום קוראים בתורה, והוא יכול לתת שם מיד.

יום המחרת הגיע. התפללתי באותו מניין של חברי, וראיתי שהוא כבר מוכן נפשית למעמד. הגיעה עת קריאת התורה, והגבאי חילק את העליות בזו אחר זו: כהן, לוי, ישראל. יהודים יקרים זכו בעלייה, ואבי הבת - נשכח.

אחרי התפילה אמרתי לו, "לא סיכמת עם הגבאי שתקרא היום שם לבת שלך?"

"סיכמתי", אמר חברי, כולו עדיין אחוז פליאה אך גם השלמה. "ממש לא ברור לי איך קרה שהוא שכח, אבל מה יכולתי לעשות? ברגע שכבר קראו למתפלל אחר לעלות לתורה, אי אפשר להתחרט..."

הוא לא כעס. היה לו קצת קשה עם זה, אבל הוא אמר בהשלמה, "גם זו לטובה. גם מחר אוכל לתת שם". באותו רגע, הוא לא העלה על דעתו שמחר הוא ייתן שם אחר לגמרי מזה שהם חשבו לתת. בשעה עשר ורבע בבוקר (!) הוא קיבל שיחת טלפון ובה ידיעה מעציבה: סבתא שלו נפטרה. משך כמה שבועות הייתה הסבתא, שבעת ימים, מאושפזת בבית חולים, ועתה נלקחה לבית עולמה.

כשהוא סיפר לי את כל זה למחרת, הוא היה נרגש ביותר. "אני זכיתי להיות הראשון שנותן שם אחרי סבתי עליה השלום, וזאת ביום הראשון לשבעה! עכשיו אתה מבין למה הגבאי שכח אותי אתמול?!"

✧ לא ביקש הנחה ✧

מספר הרב י. פרידמן מירושלים:

אני מכיר יהודי שהתחיל להתקרב ליהדות. הוא שמע על מצוות מעשה, והבין כי לתת צדקה זו לא רק מידה טובה, אלא הלכה. הוא החליט לתת מעשה, והתחיל בנתינת חד פעמית של חמש מאות וחמישים שקלים. הוא נתן את הסכום לצדקה, פשוט כדי לקיים מצוות מעשה.

כמה ימים אחר כך הוא התקשר אליי בהתלהבות. "תשמע", הוא אומר לי, "זוכר שסיפרתי לך שנתתי מעשה? מה חשבתי אז? - שאני מוציא כסף, ועכשיו יש לי חמש מאות וחמישים שקלים

הבוטח בחוכמתו, בכוחו ובעושרו - ייקח אותם הבורא ממנו

הבוטח בחכמתו. כחו מוחו והשתדלותו. יגע לריק ויחלש כחותיו והבוטח בעשרו. יאבד בנשרו. לאחרים ישארו כל חסכונוֹתיו כפקדון לרגעים. לשמירה מפגעים. להעביר לצדיקים גיעותיו או סבת רעתו. ואבדן נפשו. וימנע ממנו פרי הנאותיו

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

✦ הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ✦

תחשוב בעלייה

ההרגשה הזו מתעקשת ללוות אותנו, הרבה אחרי שהוא יוצא מבית הכנסת בשעת ערבית. סתם עוד פריט, כך הוא מרגיש. חלק מהנוף של המקום. לא באמת חשוב לאי מי האם הוא הגיע לתפילה או לא. אילו הייתה לו אפשרות, כבר היה פונה למקום תפילה אחר, שבו יודעים להתייחס באופן מכובד יותר. אבל אין אפשרות כזו, ותחושת העליבות מעקצצת בו. אין אפילו אחד ממתפללי בית הכנסת שרואה בו אדם? אין אפילו אחד שמעוניין להתעניין בשלומו?

בסוף עפעפיו נצמדים, מפילים עליו שינה.

הבוקר מביא עימו רוח אחרת. מחשבה חדשה ניצתת בו, מזכירה לו את הכישורים שהוענקו לו מלמעלה. מתפעלת מהיכולות שנבחר לקבל, ומהיותו נזר הבריא. לא משנה כיצד יתייחסו אליו אחרים, הוא משנן לעצמו, את אישיותו איש לא יוכל ליטול.

צועד הוא בהתרוממות הרוח לבית הכנסת, ומופתע למצוא את הגבאי מציע לו להתפלל לפני העמוד את תפילת שחרית של ראש חודש. גם עלייה הוא מקבל, בדיוק באותו יום שהכיר לעצמו את חשיבות האדם שבו...

לא פעם תוקפת אותנו תחושת דכדוך. הרגשה שבעבר היינו טובים יותר, תחושה שכעת אנו בירידה. חשוב להזכיר לעצמנו שזו עצת היצר התורה מבקשת מהיהודי להרגיש שכל יום מביא עימו התעלות. גם כשקשה לך להתמיד בלימוד או בכוונת המילים שבתפילה, אתה עדיין בעלייה, כי המאמץ הרב שאתה משקיע בלימוד או בתפילה, מעלה אותך למקום גבוה בהרבה מאשר בימים שבהם הכול זורם והולך טוב. כשתפנים שגם המצבים הללו מקורם בעלייה - מחשבותיך הטובות תשנינה

את המציאות! גם בהרגשה שלך, ואף בהרגשותיהם של אחרים כלפיק!!!

הרבה פעמים, לאחר חג הפסח המרומם מרגישים נפילה, כביכול הסתיימה ההתעלות של החג. דווקא אז יש לנו מצוות ספירת העומר - המצווה שמעניקה לנו את הזכות להמשיך להתעלות; המצווה שמלמדת אותנו שכשמוכונים לעלייה ומרגישים כך, מצליחים להתרומם.

פחות.

אבל באמת זה לא ככה. היום הייתי צריך לעבור בדיקה רפואית יקרה. זו בדיקה קבועה שאני חייב לעשות כל שנה, אצל בעל מקצוע שיש לו ידע ומכשור שקשורים לעניין. כשניגשתי לשלם לו, הוא אמר לי מעצמו, בלי שניסיתי בכלל לבקש הנחה, שמפני שאני לקוח קבוע, הוא נותן לי הנחה. ועכשיו תנסה לנחש מה היה סכום ההנחה?

הצלחתי בניסיון אחד: "חמש מאות וחמישים שקלים!"
 "אתה רואה? בדיוק כמה שנתתי, ככה קיבלתי בחזרה. אז זהו", הוא עבר מיד למסקנה מעשית, "החלטתי שאני אתן חמש מאות וחמישים בהוראת קבע".
 הוא זכה לראות בעיניים איך הקב"ה החזיר לו את המעשה, וזה חיזק אותו בכלל בשמירת המצוות. גם אותי.

✦ מקום טוב במטוס ✦

מספר הרב נפתלי וידר מרחובות:

בחודש תשרי המטוסים מלאים עד אפס מקום, ככה זה. תשאלו כל מי שנסע בתקופה הזאת. החסידים נוסעים לאדמו"רים, תלמידי הישיבות חוזרים הביתה, משפחות שגרות רחוק מההורים נוסעות לשהות יחדיו בחגים, וכל הנסיעות האלה מתבטאות יפה-יפה ברשימות הנוסעים.

הסיכוי למצוא מקום ריק במטוס של תשרי הוא נמוך מאוד, אם בכלל. לפני כמה שנים נסעתי לאמריקה בחודש תשרי, ורק כשהגעתי למטוס גיליתי שנתנו לי מקום ליד אישה. היה לי אכפת מאוד מהדבר. ניסיתי להחליף מקום עם נוסעים אחרים, אך לא הצלחתי בזה. איכשהו הסתדרתי במשך הנסיעה, אבל זה היה ממש לא קל, ולגמרי לא מלכתחילה.

שנתיים אחר כך שוב נסעתי לאמריקה. בדרך לטיסה נזכרתי באותה תקרית של לפני שנתיים. חשבתי, מי יודע מה יהיה הפעם? ואיך בעצם אני יכול להבטיח שזה לא יקרה שוב? הצטערתי על שלא ניסיתי לעשות משהו כדי להבטיח שלידי לא תשב אישה, ונזכרתי שבעצם, גם עכשיו יש מה לעשות. להתפלל. התפללתי מעומק ליבי וביקשתי מדי' שיעזור לי וישמור עליי, ושיהיה לי מקום שהוא מלכתחילה, לא ליד אישה. שפכתי תחינה לפני בורא השמיים והארץ, שיארגן לי מקום שמתאים ליהודי שעובד את בוראו.

נכנסתי למטוס והתיישבתי על מקומי. המושב שלידי היה עדיין ריק. חיכיתי במתח לראות מי יתיישב לידי. עברו דקות ארוכות, דלתות המטוס נסגרו ו...המקום שלידי נותר ריק.

מקום ריק במטוס של חודש תשרי.

אין לזה הסבר אחר, רק שהקב"ה שמע לתפילתי.

✦ מסע הצלה ✦

מספר הרב ח. קרישבסקי מירושלים:

בשבת קודש הבחנו שהילדה שלנו, פעוטה בת שנה, מתנהגת קצת מוזר. במקום להשתובב ולהתעקש על כל מיני שטויות, היא יושבת במקומה יותר מדי בנחת. כשהגיע הזמן לישון היא נרדמה מיד, ובמשך כל היום רק ביקשה שיחזיקו אותה על הידיים, וקצת בכתה.

הבנו שעובר עליה משהו. אולי וירוס, לא צריכים לעשות מזה עסק. הווירוס יחלוף כמו שבא, והילדה תתחזק. אבל, ביום ראשון אשתי לא הייתה רגועה, ולקחה את הילדה לרופא.

הרופא בדק את בדיקותיו המסורתיות ואמר, "הכול נראה תקין. יש עוד בדיקה, שאותה עושים בחדר האחות. תיגשו לאחות, ותחזרו לכאן עם התוצאה".

אשתי פנתה עם הילדה לאחות, אך זו לא הצליחה לבצע את הבדיקה כמו שצריך. באין אפשרות לבצע את הבדיקה במקום, נתן לה הרופא הפניה ל'טרם' - מרפאה לרפואה דחופה - ושלא אותן לשלום.

זה היה טרטור שלקח הרבה זמן ועצבים. ב'טרם' מתחילים הכול מההתחלה: נרשמים בקבלה, מחכים בתור, נכנסים לאחות, שוב מחכים, הולכים לרופא, וממנו לאח, אחר כך לצילום, ובין לבין שוב ממתנים... וכך במקום בדיקה אחת

תבלין של יום ראשון

אני מרים מכסים, מבקש להעביר כמה נתחי עוף אל תוך החמין, ואז מגלה עיסה בלתי מזוהה, לא מוכרת ולא ידועה. "מה זה?" אני שואל את בעלת הבית, "מתכון חדש של קוגל?"

היא מעיפה מבט אל הסיר ונחרדת, "אני לא יודעת מה זה. אני חוששת מאוד שזהו קלופס של דגים". האורחים, שמואל ויחיאל, שני בנים נשואים, קולטים שבמטבח מתרחש משהו מוזר, ומזנקים פנימה. כל אחד מחטט בטשולנט ומביע את דעתו.

"אין לזה ריח של דג", טוען יחיאל, אבל אמא אומרת, "הקלופס קיבל את הריח של הטשולנט". לא נעים להם, לאורחים שלי. אם להתייחס ברצינות למימרה שהטשולנט הוא לפי האורחים, אז כשצריך לזרוק אותו, זה לא מחמיא במיוחד. אכפת להם על העבודה של אמא, ואני עומד מן הצד ורק מהנהן, כשאשתי מרמזת לי שהיא עומדת לזרוק את הסיר כולו אל פח האשפה.

עוד רגע, וכבר לא נשאר זכר מהטשולנט ומהדג שאיתו. נוות ביתי נעמדה בשיא המרץ לברור שעועית וגריסים, שמואל ויחיאל התגייסו לקילוף תפוחי אדמה ובצל, ותוך רבע שעה התנוסס על הכיריים סיר מלא וגדוש כל טוב לכבוד שבת קודש.

אשתי נהנתה מאוד מכל החגיגה. היא ממש ששה על ההזדמנות לקיים הלכה מעניינת שלא פוגשים מדי יום, ושיתפה בכך את כולם. אמנם היה לה אכפת על העבודה שירדה לטמיון, וגם אני עצמי לא יכול לא לספר על צביטת הצער הקלה שבקבות ההפסד הממוני שבאובדן הבשר, אבל בסך הכול היה כאן עניין לענות בו ולדבר עליו ולעייין בו. בצד הגברים התנהל דיון הלכתי סביב האירוע, וגם הנכדים הקטנים השתתפו בו והחכימו.

לחמין שנאכל לכבוד שבת קודש בסעודת היום היה ערך מוסף, אולם התבלין החריף ביותר שלו חיכה לנו דווקא ליום ראשון.

(מתוך מדור 'סיפורים שלא' הצליחו, מגזין השגחה פרטית למנויים)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

נחוצה שהרופא ביקש לעשות, בודקים הכול, כולל בדיקות דם. והנה, בבדיקת הדם גילו חיידק, ולכן, מיד במקום נתנו לילדה מנה של אנטיביוטיקה דרך הווריד. למחרת ניגשנו לבית המרקחת ורכשנו בקבוקי אנטיביוטיקה, אבל, אחר הצהריים הבנו שיש כאן בעיה יותר עמוקה: התינוקת נעשתה אפתית, לא התעניינה בשום דבר, וכשראינו שהיא גם לא נענית לקריאותינו, לקחנו אותה שוב ל'טרם'.

ב'טרם' כבר לא היו שאננים כל כך, והם שלחו אותנו באמבולנס לבית החולים. שם ערכו לה בדיקה קשה, שעשויה לכאוב מאוד, אבל הילדה הייתה כל כך רדומה, שאפילו לא נאנחה. האבחנה לא הייתה פשוטה. הילדה נשארה לאשפוז כדי לקבל מנות אנטיביוטיקה היישר אל הווריד, כדי שזו תפעל יותר מהר. ברוך ד', אחרי מתח של כמה ימים ראינו את ישועת ד'. קיבלנו את הילדה במתנה, חיה, בריאה ושלמה. "היה לכם נס גדול", אמר לנו הרופא. "במקרה כזה, אנטיביוטיקה דרך הפה לא משפיעה, והמנה הראשונה שהילדה שלכם קיבלה ב'טרם' דרך הווריד הצילה את חייה!" כך התברר, שהעובדה שהאחות בקופה לא יכלה לבצע את הבדיקה, מה שנראה כמו טלטול מיותר ומעצבן, הייתה תחילתו של מסע ההצלה.

✦ חיים במתנה ✦

מספר הרב ישעיהו אבלס מאלעד:

סיפר לי יהודי מבית שמש, במקום העבודה שלי, מדי פעם עליי להשלים משמרת לילה. כך היה בליל שישי האחרון, בו עבדתי במשמרת לילה, והייתי ער בכל השעות שבהן רוב האנשים ישנים. אחר כך, כשהאיר היום, הצטרפתי לערים. יום שישי זה לא יום שבו אפשר להתפנק במיטה.

אמנם השלמתי מעט שינה, ובכל אופן, ניתן להבין שלא הייתי ברמת הריכוז המלאה ביותר שלי. כדי לעזור בבית לקחתי את הילדים לטיול ברכב, ואחר כך כשהגענו הביתה, חיפשתי רק מקום להניח בו את הראש.

באותו רגע התקשר אליי חבר ואמר לי: "לילד שלי יש מחלת הפה, והוא סובל מאוד. תוכל לקחת אותי למושב הסמוך, כדי שיתזו לו לתוך הפה חלב עיזים טרי?" באותו רגע רציתי להגיד לו, "לא. אין לי כוח", אבל התגברתי. חשבתי על הילד שסובל כל כך, ועל ההורים שלו שסובלים יחד איתו. אמרתי לעצמי, שיהודי הוא לא עז. אני לא כמו בהמה שחושבת רק על עצמה. אני אקח את החבר שלי למושב הסמוך, וד' יעזור שתהיה לבן שלו רפואה שלמה.

"בסדר", אמרתי, "אני כבר יורד לרכב, בוא נעשה את זה זריז". אורתי את כל הכוחות, ויורדתי לרכב. שם חיכתה לי הפתעה. לא, לא הפתעה. זאת לא המילה הנכונה. אני לא מצליח להיזכר איזה קול יצא לי מהגרון, כשדלת הרכב נפתחה בפניי.

במושב האחורי גיליתי את הבן שלי. ישן. שכחתי אותו ברכב. הוא היה בסכנה גדולה. החבר שלי, שחשבתי לעצמי שאני עושה לו חסד, עשה איתי חסד הרבה יותר גדול. בקריאה שלו, הוא הציל את הבן שלי. אבא שבשמיים כל כך טוב אלינו.

✦ לב טוב וידיים טובות ✦

מספר הרב יעקב פרנקל מבית שמש:

זכיתי ואני עוסק בקירוב רחוקים. בכל פעם מחדש אני מתפעל מהאופן שבו מפנימים תלמידי את מה שהם לומדים, ומהמהירות שבה הם מעבירים זאת לשפת המעשה. אחד מהמשתתפים שבמדרשייה הסמוכה לבית שמש, סיפר לי את המעשה הבא:

בכל ערב אני לומד במדרשייה. באותו ערב חזרתי ברכב מהמדרשייה הביתה, ותוך כדי נסיעה הקשבתי לשיעור באמונה. פתאום, באמצע הנסיעה הרגשתי שרכב מתנגש בי מאחור. מיד הייתה לי הזדמנות לקיים את מה ששמעתי זה עתה: אמרתי, "גם זו לטובה, מה שד' עושה - לטובה הוא עושה", וככה, תוך כדי שאני ממלמל את המילים הטובות האלה ומכניס לי את האמונה עמוק יותר לתוך הלב, עצרתי את הרכב וניגשתי לרכב שמאחוריי. שם מצאתי אברך, שנראה כמו אחד מאלו שבאים ללמוד איתנו במדרשייה. היו שם ברכב כמה מושבים של תינוקות, וברגע שהבחנתי בזאת - החלטתי שאני לא הולך לדרוש ממנו שום תשלום על הנזק שגרם לי. הוא לא נראה אחד שיש לו מדי הרבה כסף.

"אתה יכול להמשיך לנסוע", אמרתי לו, "אפילו לא לוקח ממך פרטים. תיסע לילדים שלך שמחכים בבית".

הוא בכל זאת רצה לשלם, והחלפנו מספרי טלפון. כשהגעתי הביתה חיפשתי את הנזק שנגרם, ומצאתי קמט מכוער. זה קמט מרגיז ממש, בהתחשב בעובדה שהרכב חדש וחדש, ויוקרתי בהחלט.

היה לי ניסיון קטן, התלבטתי האם בכל זאת להתקשר לאברך ולבקש ממנו לשלם את זה, אבל אז החלטתי לנסות לתקן את זה לבד. לחצתי על המקום המתאים במטרה ליישר אותו, והנה, הוא התיישר! בלי מוסך, בלי מכונה. ככה, בידיים!

זה לא דבר נורמלי. אלו חסדי ד'. הקב"ה ניסה אותי לראות האם אקבל את הנזק באמונה, וברוך ד' עמדי בניסיון, ועל כן הוא נעלם כלא היה!

✧ הקללה נהפכה לברכה ✧

מספר הרב נ. ק. מביתר עילית:

לפני כמה שנים טובות היה לנו עסק הפטור ממס הכנסה. העסק כבר מזמן הפסיק להעסיק אותנו, לאחר שאשתי, שפתחה אז את העסק בגלל שיקולים מסוימים, נזחה אותו. ברוך ד', יש פרנסה והיא עוברת דרך צינורות אחרים, ובעצם לא הייתה כל סיבה שלא נשכח לגמרי מאותו עסק פטור.

הבעיה היא, שאמנם מבחינה מעשית העסק לא הביא הכנסות או הוצאות, אבל מבחינת הרישומים במס הכנסה - הוא התקיים לו, וככה שתופס כותרת ברשימת העסקים בארץ, הוא צבר כל מיני חובות שמס הכנסה מייחס לעצם העובדה שהעסק קיים.

יום אחד נחת אצלנו בתיבת הדואר מכתב, שטען כי אנחנו חייבים למס הכנסה קנס של אלפיים שקלים. הסיבה לכך: אי הגשת מסמכים מסוימים.

לא נבהלנו. לפעמים המחשב של מס הכנסה מתבלבל, ואם לא הוא, אז הפקיד שיושב לידו. כבר קרה לנו מקרה שכזה, והוא הסתדר מעצמו עוד לפני שטיפלנו בו.

אלא שהפעם זה היה שונה. מס הכנסה שם עלינו את מלוא כובד משקלו, המכתבים נשלחו בקצב מסחרר, ועד מהרה כבר עמד החוב על עשרת אלפים שקלים.

בשלב הזה, אחרי ניסיונות חוזרים ונשנים השגנו קשר עם מס

הכנסה, וכך התברר לנו שמסמכים שהוגשו לפני שבע שנים בצורה לא נכונה, הם הבסיס לתביעה המוזרה של מס הכנסה. ככל שניסינו להסביר ולדבר ולהבהיר ולפשט, כך גבר הקצב של שליחת המכתבים. הקנס הגיע כבר לשבעה עשר אלף שקלים, בליווי צו עיקול למקרה שהוא לא ישלם!

הסיכון שחשבון הבנק ייסגר היה מוחשי למדי, ואנו התפללנו לד' שיושיענו.

אשתי נסעה למשרדי מס הכנסה, בלי לסמוך על הטלפון או על הדואר. כבר ראינו שדרכם לא מצליחים לשנות את המדיניות. היא פנתה לאחד מהמנהלים, ותיארה לו את המצוקה שבה אנחנו נמצאים. "זה בלתי אפשרי", היא הסבירה. "עסק לא פעיל, אפס הכנסות, ושבע עשרה אלף שקל קנס! עם צו עיקול!"

ברחמי שמיים, הדברים נגעו בליבו של המנהל, והוא החליט לטפל בתיק כמו שצריך.

הוא העלה את הטפסים הישנים, ומילא אותם בזה אחר זה. במשך שעותיים הוא התעסק עם העסק הבלתי מעסיק, עד שהוריד לגמרי את הקנס. "נשאר לכם חוב של שבעת אלפים שקל", הוא סיכם אחרי עבודה מאומצת. "זה לא קנס. זה חוב רגיל למס הכנסה".

"חוב זה חוב", אמרה אשתי. "אם צריך לשלם, נשלם". היא פנתה להסדיר את החוב, והפקידה אמרה לה: "רגע, חישבו לך נקודות זיכוי?"

זיכוי? מי במס הכנסה חושב בכלל לזכות אנשים? לא חשבנו שיתכן לצאת משם עם זיכוי. אבל כן, יש נקודות זיכוי לפי מספר הילדים, שברוך ד' נולדו בזה אחר זה והעסיקו אותנו הרבה יותר מאשר אותו עסק.

הפקידה עדכנה את נקודות הזיכוי, ואז הגיעה ההפתעה: "לפי החישוב החדש, מגיע לך זיכוי של שלושה עשר אלף שקלים!" כך, ברגע אחד, גם נמחק החוב של שבעת אלפי השקלים, וגם נכנסו לנו לחשבון ששת אלפים שקל!

ראינו איך אסור להתיימשך אף פעם. הקב"ה עוזר גם במצבים שנראים הכי תקועים. כך למשל הוא שלח לנו מנהל שהתמסר לעניין בלי שום אינטרס אישי, ממש מעל הטבע, כשהרווח היחיד שלו הוא הברכות שהרעפנו עליו.

הייתה כאן הארת פנים מיוחדת, והקללה נהפכה לברכה. כה ייתן ד' ויוסיף עוד ועוד הרחבה והצלחה בכל בתי ישראל.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה) או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

יש לכם תובנה או רעיון? שלחו למערכת במייל או בפקס.

לראות תמיד את נקודות האור הקטנות, המצויות גם בתוך המקומות שנדמים לנו כחשוכים. בישיבה אנחנו מדברים רבות על נקודות האור האלה, ואני מרגיש שזה הרבה בזכות העלון החשוב שאתם זוכים להפיק.

כעת, עם הבשורה על הרחבת העלון הרגשתי חובה לשלוח לכם תודה ענקית וברכה להצלחה בהמשך הדרך.

יהי רצון שתזכו להמשיך להרבות ולהפיץ את אור ההשגחה והאמונה בכל העולם.

ידידכם - אליעזר כהנא,

משפיע בישיבה גבוהה אהבת תורה דחסידי בעלזא

לכבוד מזכי הרבים, ידידי היקרים מערכת עלון השגחה פרטית

ברצוני להביע את הערכתי העמוקה על הפקת העלון הנפלא והמיוחד 'השגחה פרטית', אשר מזה שנים רבות הוא בעבורי מקור קבוע של השראה וחידוק.

בעבודתי כמשפיע בישיבה לבחורים בוגרים, פעמים רבות אני מוצא את עצמי שב ומשתף את התלמידים בסיפורים המתפרסמים בעלון, ומתוך כך אנו זוכים להתחזק יחד באמונה בהשגחה פרטית.

אני יכול לציין שהקריאה הקבועה בעלון פותחת את העיניים

קצה חוט

מספר משה גולדשטיין מבית שמש:

טיול-חל-המועד! כל השנה אנחנו מחכים ליום הזה, שבו כל המשפחה יוצאת לטיול נחמד, טיול חגיגי של חל המועד. הפעם ההורים שלנו החליטו לצאת איתנו לגן החיות - וזהו טיול ממש שנה ורציני. כמוכן התארגנו לקראתו והכנו מצות, פרות והמון שתיה ליום ארוך. האחים הקטנים שלי היו מרגשים מאוד, זו עמדה להיות הפעם הראשונה שהם רואים אריה שואג או פיל. עד היום הם ראו חיות רק בתמונות.

הזרזים שבינינו ירדו ראשונים וחנו לכלם מתחת לבגנו. אמא ירדה עם התינוק כמעט אחרונה, עם הפרות שהיא חתכה והקציצות שהיא טגנה, שהיו עדין חמות וטריות. רק חיים, אחי הגדול ממני בשנה, התעכב האחרון בבית, והיה אמור לנעל אחריו את הדלת, כמו שאבא בקש. ברוך ד', אחרי חמש דקות הוא ירד. אבא שאל אותו האם הוא זכר לנעל, וחיים השיב: "כן, כמו כל יום. אני רגיל לצאת אחרון ולנעל".

הטיול היה נהדר, החיות היו רבות, ואחרי יום ארוך וגדוש חזרנו קלנו גיפים אף מרצים, ורק רוצים להכנס הביתה, לשתות ולנוח מהטיול החוטי. אבל המפתח לא נמצא. האחים הקטנים שלי נשכחו על הרצפה ליד הדלת כמעט רדומים, התינוק שלנו ממש בכה, ועדין המפתח לא נמצא. אחרי יום מלא הרפתקאות, לא זכרנו מי היה האחרון שיצא ואיפה הניחו את המפתח, זה היה נראה כמו לפני כמה ימים.

תוך כדי שאנו עומדים כה, נבוכים ולחוצים, וחושבים למי יכול להיות מפתח ומה נעשה - בקשה אמא שכל אחד יאמר פרק תהלים ויתפלל שד' יעזור לנו. "תזכרו שגם זה חלק מהטיול, הטיול שלנו עדין לא נגמר לד' יש עוד תכנית בשבילנו, תכנית המפתח. בואו נראה איך הוא רוצה שייסתים הטיול שלנו".

ואז קרה דבר מענין: אחי חיים, זה שנעל את הדלת, פתאום שם לב למשהו שמציץ החוצה מארון החשמל. זה הפריע לו בעינים, ולכן הוא פתח את ארון החשמל. כשידו נדחפה פנימה, היא נתקלה בחפץ קטן ומכר, שעכשו הוא גם חשוב ויקר! המפתח!

חיים תמיד יוצא בבקר אחרון, נועל, ומשאיר את המפתח בארון החשמל. אני חוזר הביתה ראשון ופותח במפתח שהוא השאיר לי. באופן אוטומטי, גם הפעם, במקום להביא את המפתח לאבא או לאמא, הוא

השאיר אותו בארון החשמל, ועכשו, כשחזרנו, לא עלה בדעתו שזה שם. פתאום הבנו למה הציץ הדבר הזה החוצה. ד' שם אותו שם כדי למשוך אותנו אל המקום המתאים. ברוך ד' שסמינו את הטיול הזה עם החיה שד' תמיד נמצא איתנו ודואג לנו שכל הענינים יסתדרו.

באפן מפתיע

מספר ישראל פנחס מחדרה:

כל ילד שנשבר לו פעם האופנים, יודע כמה זה מתסכל. תקון פשוט של פנצ'ר או חבור של שרשרת -

אפשר לסדר לבד, אבל כשהתקון מרפב יותר אתה פשוט תקוע.

איך מגיעים לתקן את האופנים, בלי אופנים? בדרך כלל זו בעיה רצינית, אבל, אצלנו בשכונה יש מתקן אופנים שמתקשרים אליו, והוא מגיע ברכב לתקן לילדים את האופנים שלהם. עכשו, כשהאופנים שלי נשברו, נסו להתקשר אליו - אך ללא הצלחה. בכל פעם היתה סבה אחרת שמנעה ממנו לבוא. כך היה יום ועוד יום, והנה עברו חדשים, ועדין האופנים שלי שבורים.

כל אותם ימים זכרתי את מה שלמדנו שכל עכבה לטובה, ונסיתי לחזק את עצמי שהכל לטובה, אבל לא ממש הצלחתי, כי מה יכול להיות לטובה בזה שאין לי אופנים? זה היה ממש מתסכל.

אחרי חדשים של המתנה, החלטנו לקחת את האופנים ולנסע אל המתקן. כשהגענו אליו, התברר שהתקון של האופנים שלי יעלה הרבה כסף, ולכאורה יהיה שווה יותר לרכוש אופנים חדשים. כל אחד יודע שלא כל יום קונים אופנים חדשים, וזו הוצאה רצינית שצריך לתכנן אותה הרבה זמן, ולחכות להזדמנות המתאימה בשבילה.

יצאתי מחוץ לחנות, ורציתי לעשות כזה "אוורף" ארוך ומתסכל. כל כך הרבה זמן חכיתי לאופנים, ועכשו אצטרך להמשיך לחכות עד שהורי יחליטו לרכוש לי אופנים חדשים!

אבל הקדוש ברוך הוא חשב אחרת. והוא גם רצה שאדע את זה, שעכבים הם תמיד לטובה. הפעם ראיתי את זה בעינים. "ילד", המתקן של האופנים קרא לי, "בוא רגע. מישוהו הביא לי לכאן אופנים משמשים ממש מעלים. אתה יכול להשאיר לי את האופנים השבורים שלך, ולקחת תמורתם את אלו. אני אשתמש בשלך בשביל חלקי חלופי".

ההורים שלי הסכימו, והייתי כל כך מאשר! גם המתקן הבחין בכה. "דע לה", הוא אמר, "שאלו הייתי מגיע אליכם ברכב לתקון, לא הייתי מחליף לה את האופנים. אבל מכיון שטרחת להגיע עד כאן, ואני לא צריך לטרוח להביא אליך את האופנים המשמשים - רק בגלל זה הצעתי לה אותם".

כמעט רציתי לומר לו: תודה לד' שלא הצלחת להגיע עד אלינו לתקן את האופנים! ותודה לד' שחכינו עד עכשו, בדיוק כשמישהו השאיר כאן את האופנים שלו, ולא באנו לקחן כבר לפני חדשים!

אבל לא אמרתי את זה לו, אלא לעצמי. אחרי חדשים שבהם אני מנסה להתחזק ולזכור שהכל לטובה, אני זוכה לראות בעינים את הטובה הגדולה שד' הכין לי!!!

ילדים יקרים!

בכל יום עולה תוכן חדש עבורכם:
בשעה ארבע עולים סיפורים שלכם הילדים,
ובשעה חמש עולה סיפור בהמשכים.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

הודעות פינת

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

תגלית שמימית

פרק ב'

תקציר: בבית העלמין שבמזגזגזי מביקש חתן יתום לקבל סימן, שאביו מלוח אותו משמים לחפצו. בארץ ישראל, מכתב ישן נכנס מבלי משים אל מזוזה של ר' שלמה אפל, היוצא לארצות הברית.

הוא נראה עצוב מעט... עלי להתאמן לשמחו.

הו, הנה החתן שלנו!

בבור פארק שבארצות הברית:

החתנה מתקרבת, ואני כל כך מצפה לסימן... אני יודע איך בדיוק אקבל אותו מאבי, שנפטר לפני שנים ארוכות, אך אני בטוח שבשמים שמעו את תחנוני...

יש לי הכבוד ללוותך אל האדמו"ר בבאגל לקבל את ברכתו לקראת חתונתך!

הו, כן, בודאי! אני כבר צריך להתארגן ולצאת...

לא פורים היום, רק יום כפורים עבורך בעוד יום! מחר יום החפה שלך, אחי החתן, וחתן דומה למלך!

אדוני הפרזידנט*, אני לשויתר!

מה קרה לך, לא פורים היום!

אם כך קרה, אולי אצליח למצא כאן את אלו שמאד ישמחו לקבלו! הלא?

אוי, אני מאמין! איך המכתב הזה התגלגל לכאן, לאמריקה...?

נניח לחתן ולאחיו, ונשוב אל הלילה שלפני כן, אל ר' שלמה אפל הנמצא בחדר הארוח שלו שבארצות הברית:

מספר הרה"ג ר' גדליה הוניגסברג שליט"א:

אני מכיר יהודים רבים, שבזכות עלוני השגחה פרטית הנהיגו בביתם מנהג יפה לשבת: במשך השבוע כל ילד צריך לשים לב לאירועי השגחה פרטית שקורים לו - כי אותם הוא יספר בשולחן שבת. בסעודת השבת בלילה עוברים מילד לילה, וכל אחד בתורו מספר סיפור של השגחה שאירע עימו השבוע.

שאר בני המשפחה יושבים בסבלנות, מקשיבים, מתפעלים ומעירים. הסעודה מקבלת פנים אחרות, מושגחות יותר.

בשבת בבוקר, לחם משנה: שוב עובר התור בין כל הילדים, שמספרים כל אחד סיפור השגחה פרטית נוסף שאליו היה עד בשבוע האחרון.

סיפר לי יהודי, ששמע על המנהג היפה הזה בקו 'השגחה פרטית', והחל מנהיג אותו גם בביתו. הגדילה לעשות בתו, שבמוצאי שבת כותבת את הסיפורים במחברת.

מספר היהודי כי מחברת שלמה כבר התמלאה, והבית שלו בינתיים השתנה לגמרי. ילדיו, ילדים קטנים, מסתובבים כל השבוע וחושבים: הנה, זה יהיה סיפור ההשגחה פרטית שלי השבוע...

כנסעו לשבת לסבא וסבתא, ביקשו הילדים לערוך גם שם את המנהג המשפחתי המיוחד הזה, וסיפרו גם באותה שבת כל אחד סיפור השגחה שפגש באותו שבוע. הסבא והסבתא שראו כי טוב, התלהבו והחלו גם הם לעשות כך. הגיסים התלהבו, והעתיקו אף הם לבתיהם.

ברוך ד', גם מהצד השני יש סבא וסבתא, וגם שם הגיסים החליטו להעתיק... וכך התפשט המנהג המדהים הזה בעוד ועוד בתים, מזרח את אור האמונה, מחדיר שלוה בלבבות.

✦ **המקום:** מושב חמד הממוקם במרכז הארץ, בין ראשון לציון לאור יהודה

✦ **נקודת ההפצה:** בית הכנסת הגדול של המושב

ערב שבת. בשדות הגדולים שבצידי המושב מתנועעת התבואה בשלווה. בשמיים עושה השמש את דרכה מערבה. קרניה רכות, כמו מתכוננת היא לבוא המלכה.

בניין בית הכנסת הגדול ניצב במרכז המושב. כל השבוע משמש הוא לתפילות, אולם כעת מואר הוא עוד יותר באור השבת. מתפללים נכנסים פנימה: שני נערים; ילד שנותן יד לאביו; קשיש שנשען על מקלו. את פני כולם מקבלת אווירה שבתית נעימה.

בעוד רגע מתחילה התפילה. על שולחן העץ הרחב שבמרכז בית הכנסת מונחים העלונים. חבילת עלוני 'השגחה פרטית' מונחת שם: חבילה נכבדה, שכלל שחולפות הדקות הולכת ומאבדת ממשקלה.

צעירים בני עשרה ניגשים, לצד מתפללים בשנות הארבעים לחייהם. כולם רוצים חיזוק, כולם רוצים להרגיש קרבת אלוקים. החזן עומד כבר לסלסל בקולו, וברגע האחרון הם עוד מושיטים יד, נוטלים עלון או שניים וממשיכים הלאה, אל המקום.

בשעות הקרובות, אחרי התפילה, יקראו ברתק את העלון. לפני הסעודה, בין דגים למרק, יתפעלו מסיפורי ההשגחה, ינהנו אל מול דברי החיזוק, יתמלאו ברוגע השמור לבוטחים. השבת כבר תיראה אחרת. כל מלאכתך עשויה. בעיר כמו במושב. בשבת כמו בשאר ימות השבוע.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

לרכישת מנוי הפצה חייגו:

*6176

שלוחה 4

או בנעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

כשהימים משלמים ומתאמצים

כשמדובר למשל בבריאות שלכם אתם יודעים ששווה גם לשלם וגם להתאמץ...

גם כשהימים ישועה - מתאמצים מפיצים ומשלמים!

תשאלו את מאות מפיצי העלון השגחה פרטית, שמשלמים וכבר נושנו

לפניות בעניין תוכן העלון

השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים! התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✦ החפץ בעילום שמו - לברכה והצלחה בכל העניינים
✦ לזיווג הגון - חיה אסתר בת גלית
✦ יחיא מיכאל בן תמר - לרפואה שלמה
✦ חיים אושרי בן אסנת - לרפואה שלמה בקרוב

✦ בעילום שם להצלחה ברוחניות ובגשמיות
✦ הכל בידו! הכל מידו! אין עוד מלבדו!
✦ צבי שמעון בן תהילה ונעמי בת תמר - לזרע קודש
✦ בר קיימא בקרוב ובניקל

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם